

Arrest

nr. 47 379 van 24 augustus 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die loco advocaat M. HADIEL HOLAIL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Iraakse nationaliteit bezitten, van Koerdische origine zijn en afkomstig zijn van Suleymania. Begin januari 2005 zou u Irak hebben verlaten omwille van problemen met de Koerdische autoriteiten die u beschuldigden van wapenhandel met de PKK (Koerdische Arbeiderspartij). Op 24 januari 2005 zou u in België zijn aangekomen en u vroeg een eerste keer asiel aan op 25 januari 2005. Op 9 november 2009 diende u voor de zevende keer een asielaanvraag in België in. U verklaarde sinds uw vertrek uit Irak in januari 2005 niet meer naar uw geboorteland te zijn teruggekeerd. De elementen op basis waarvan u een zevende asielaanvraag indiende zijn enkele nieuwe documenten. Het eerste document betreft een arrestatiebevel van een rechtbank in Suleymania (dd.5/09/2009). Alsook legde u enkele foto's neer waarmee u uw verklaringen aangaande uw winkel in militair materiaal wenst te staven. Voorts verklaarde u dat het beroep dat uw advocaat in Irak na de

verkiezingen in Koerdistan van 25 juli 2009 indiende tegen het vonnis van 2 maart 2005, waarin u zou veroordeeld zijn tot een levenslange gevangenisstraf op basis van misdrijven tegen de staatsveiligheid, ontvankelijk werd verklaard. U verklaarde dat op 5 september 2009 een nieuw arrestatiebevel tegen u zou zijn uitgevaardigd nadat u zich, na het heropenen van uw dossier, niet ging aanmelden.

B. Motivering

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal (CGVS) op 20 april 2006 concludeerde dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kon worden toegekend omdat een aantal elementen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag in het gedrang brachten. Op 3 april 2008 besloot het CGVS u, in het kader van uw tweede asielaanvraag, zowel de status van vluchteling als de status van subsidiaire bescherming te weigeren en dit opnieuw omwille van problemen met de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Uw beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) die u het kader van uw tweede asielaanvraag tegen de beslissing van het CGVS indiende, werd afgewezen. Op 29 juli 2008 oordeelde de RVV dat u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. De door u ingediende derde, vierde, vijfde en zesde asielaanvraag werd elke keer wegens een gebrek aan nieuwe elementen niet in overweging genomen (bijlage 13 quater).

In het kader van uw zevende asielaanvraag verklaarde u nog steeds te worden gezocht omwille van problemen met de Koerdische autoriteiten die u beschuldigden van wapenhandel met de PKK (Koerdische Arbeiderspartij). U verklaarde dat uw dossier na de verkiezingen in Koerdistan van 25 juli 2009 heropend werd en uw advocaat een beroepsprocedure had ingediend tegen het vonnis van 2 maart 2005. In september 2009 zou er opnieuw een arrestatiebevel tegen u zijn uitgevaardigd nadat u zich niet had aangemeld.

Dient te worden vastgesteld dat het CGVS in het kader van uw eerste en tweede asielaanvraag tot het besluit kwam dat er ernstig kon worden getwijfeld aan de oprechtheid van uw asielrelaas. Zo werden tussen uw opeenvolgende verklaringen verschillende incoherenties vastgesteld en strookten uw verklaringen niet met informatie waarover het CGVS beschikt. Bovendien bleek uit een onderzoek naar de authenticiteit van de door u neergelegde gerechtelijke stukken (met name een arrestatiebevel en een bijhorend vonnis van 2 maart 2005 van de Bijzondere Rechtbank van Suleymania waarin staat dat u op basis van artikel 168 van het Iraakse Strafwetboek veroordeeld bent tot een levenslange gevangenisstraf inzake misdrijven tegen de buitenlandse staatsveiligheid) dat hieraan sterk kon worden getwijfeld.

Het door u neergelegde gerechtelijk stuk in het kader van uw zevende asielaanvraag, met name een nieuw arrestatiebevel (dd.5 september 2009) waarmee u wenst aan te tonen dat uw dossier door de gerechtelijke instanties in Suleymania heropend werd en er nog steeds naar u wordt gezocht, vloeit rechtstreeks voort uit de feiten aangehaald tijdens uw eerste en tweede asielaanvraag. Rekening houdend met het feit dat er tijdens uw eerdere asielaanvragen serieuze twijfels waren aangaande de geloofwaardigheid van uw verklaringen en de authenticiteit van de door u gerechtelijke stukken is het louter voorleggen van een nieuw stuk (arrestatiebevel) niet voldoende om de eerder genomen weigeringsbeslissingen in positieve zin om te buigen.

Bovendien legde u aangaande de gerechtelijke procedure die momenteel tegen u zou lopen dermate vage verklaringen af dat ook deze alsnog niet kunnen overtuigen dat er in uw hoofdte sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U verklaarde dat uw advocaat na de verkiezingen van juli 2009 voor de derde keer een beroep indiende tegen het vonnis van 2 maart 2005. U kan niet preciseren wanneer hij dit deed. Wanneer uw advocaat eerder twee maal beroep had ingediend, kon u totaal evenmin vertellen (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Voorts kon u geen enkele informatie verschaffen over de afloop van de beroepsprocedure die uw advocaat in Irak indiende. U weet niet of het vonnis dat tegen u in 2005 werd uitgesproken, al dan niet werd herroepen (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Bovendien dient in dit verband te worden opgemerkt dat u totaal niet op de hoogte bent van de inhoud van het wetsartikel 168/21, zoals vermeld in het door u neergelegde arrestatiebevel van 5 september 2009. Het feit dat u naliet hiernaar te informeren (via uw advocaat in Irak) doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging.

Volledigheidshalve dient te worden aangestipt dat het uiterst merkwaardig is dat iemand die beweerde veroordeeld te zijn tot een levenslange gevangenisstraf, na aankomst in België een medewerker van de Iraakse ambassade in Brussel contacteert met de vraag een Iraaks paspoort te kunnen bekomen. Dit element is, zelfs als zou u zoals u verklaarde desbetreffende medewerker van de Iraakse ambassade hiervoor hebben omgekocht, allermindst een aanwijzing dat u een gegronde vrees voor vervolging door de Iraakse autoriteiten koestert (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6).

De overige door u neergelegde stukken tenslotte, met name enkele nieuwe foto's van uw winkel in militair materiaal, zijn niet in staat bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Ze bevestigen enkel het feit dat u een winkel had in militair materiaal, wat hier niet ter discussie staat. De documenten die u bij uw vijfde asielaanvraag voorlegde, namelijk uw paspoort uitgereikt door de Irakese ambassade in België (dd.22/9/2008) en een bewijs van uw huwelijk in België dd. 1/9/2009, zijn evenmin van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen ombuigen. Deze documenten doen immers geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. De handgeschreven brief van uw oom, die u neerlegde bij uw derde asielaanvraag (dd.3/10/2008), kan allerminst worden beschouwd als een bewijs van uw ingeroepen vluchtrelaas. Het betreft slechts een handgeschreven verklaring en niet om een authentiek document van de autoriteiten dat aantoonst dat u wordt gezocht.

Tot slot moet worden opgemerkt dat u bij uw vierde asielaanvraag een identiteitsdocument van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst op uw naam voorlegde. Dit document was geldig van 21 januari 2009 tot 21 januari 2010. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is gevoegd, dat u vingerafdrukken op 7 januari 2009 in Nederland (Zevenaar) werden genomen.

Uit bovenstaande moet geconcludeerd worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Daarnaast dient te worden opgemerkt uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de procedure

2.1. Verzoeker duidt, naast de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, "De **BELGISCHE STAAT**, vertegenwoordigd door de Minister bevoegd inzake aangelegenheden die betrekking hebben op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met name de Minister van Binnenlandse Zaken, met bureel Wetstraat 2 te 1000 Brussel" aan als tegenpartij.

2.2. De Raad wijst er op dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. De "minister" die bevoegd is inzake aangelegenheden die betrekking hebben op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoeker maakt evenmin duidelijk waarom dit in casu wel het geval zou zijn.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de motiveringsplicht van artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij betoogt dat het Iraakse regime onvoorspelbaar is, dat hij bij dit regime gekend staat als tegenstander van het regime en dat de kans dat hij vervolgd zal worden reëel is. Verzoeker meent dat hij zowel op dit moment als in de toekomst ernstig gevaar loopt te worden vervolgd. Hij meent dat *“de asielaanvraag deels een “sur place” aanvraag betreft”*. UNHCR bevestigt dat aanvragen gebaseerd op handelingen gesteld na het vertrek uit het land van herkomst de basis kunnen zijn van een gegronde vrees voor vervolging. Verzoeker stelt dat het risico op vervolging bestaat over het gehele Iraakse grondgebied en dat er geen sprake kan zijn van een *“Internal Flight or Relocation Alternative”*. Het volstaat niet te vermelden dat het gaat om gemeenrechtelijke inbreuken, wat zij niet zijn, noch om de politieke context af te scheuren van de inbreuken. Het risico op vervolging moet niet zeer hoog zijn en een minimum graad van risico volstaat.

Verzoeker leidt uit de bestreden motivering af dat het arrestatiebevel van 5 september 2009 op zich niet werd beoordeeld. Het is volgens hem relevant te benadrukken dat in zijn eerdere asielaanvraag werd *“getwijfeld”* aan de authenticiteit van de neergelegde gerechtelijke documenten. De vermeende authenticiteit stond dus niet vast. Het is dus van belang dat het nieuw element duidelijkheid zou kunnen brengen over authenticiteit doch dit werd hierop niet onderzocht.

Verzoeker vervolgt dat de Vaste Beroepscommissie reeds heeft geoordeeld: *“gezien het devolutief effect van het beroep, dient de commissie de zaak te onderzoeken zoals zij vandaag voorligt, en zij dient ook te beslissen of de verzoeker redenen heeft om te vrezen vervolgd te worden in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, niettegenstaande bedrieglijke verklaringen”*.

3.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel in ondergeschikte orde de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de motiveringsplicht van artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991.

Hij betoogt dat de situatie in Suleymaniya nog steeds onzeker is en er een ernstige bedreiging van het leven of de persoon bestaat als gevolg van willekeurig geweld in het Noordelijke deel van Irak. Een terugkeer naar Irak is niet mogelijk wegens de burgeroorlog en onveiligheid. Verzoeker stelt: *“Alle bronnen zijn het hierover eens”*. Hij doet gelden dat de situatie in Irak gekwalificeerd moet worden als internationaal gewapend conflict in de betekenis van het internationaal recht. Derhalve had de commissaris-generaal hem de subsidiaire bescherming moeten toekennen op basis van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

3.2. De twee aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

3.2.1. Zonder verzoekers vorige asielaanvra(a)g(en) opnieuw te beoordelen wordt vastgesteld dat inzake verzoekers tweede asielaanvraag bij arrest nr. 14 593 van 29 juli 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, en dit ingevolge het feit dat hij de tijdens zijn eerste asielaanvraag teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet wist te herstellen. Uit dit arrest blijkt onder meer dat niet kan worden aangenomen dat het door verzoeker tijdens deze tweede asielaanvraag neergelegde vonnis authentiek is en dat evenmin enige authenticiteitswaarde kan worden gehecht aan

het toen neergelegde arrestatiebevel. Voorts blijkt hieruit dat hij gedurende zijn tweede asielaanvraag nogmaals een aantal ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Het voormelde arrest geniet gezag van gewijsde.

Daar waar verzoeker aanvoert dat het in het kader van onderhavige, zevende asielaanvraag neergelegde arrestatiebevel niet werd onderzocht op zijn authenticiteit dient te worden opgemerkt dat de Belgische asielinstanties geenszins dienen aan te tonen dat het stuk in kwestie vals is. Ook om andere redenen dan valsheid kan aan deze stukken iedere bewijswaarde worden onzegd. In casu blijkt uit het hoger aangehaalde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker laat uitschijnen, dat verzoeker tijdens zijn eerdere asielprocedures reeds verscheidene niet-authentieke gerechtelijke documenten heeft neergelegd, hetgeen tevens afbreuk doet aan de authenticiteitswaarde van het in het kader van de huidige asielprocedure neergelegde arrestatiebevel. Dit klemmt nog des te meer daar de naam van de rechter die dit bevel zou hebben uitgevaardigd op het stuk niet wordt vermeld (administratief dossier, stuk 4, p.5).

Verzoeker legde daarenboven tegenstrijdige verklaringen af betreffende de wijze waarop zijn vader het arrestatiebevel zou hebben bekomen. Gedurende zijn zesde asielaanvraag verklaarde hij: *“Het dateert van 05/09/2009 en het werd naar mijn ouders thuis opgestuurd”* (administratief dossier, map zesde aanvraag, stuk 2, nr.36). Tijdens onderhavige asielprocedure beweerde hij echter dat het arrestatiebevel werd uitgevaardigd nadat zijn advocaat in beroep ging en preciseerde hij: *“de advocaat heeft dit document dan aan mijn vader gegeven”* (administratief dossier, stuk 4, p.2). Dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de wijze waarop het neergelegde arrestatiebevel werd bekomen ondergraaft andermaal de authenticiteitswaarde.

Bovendien motiveert de commissaris-generaal met recht dat verzoeker uiterst vage verklaringen aflegde betreffende de gerechtelijke procedure die tegen hem zou lopen. Zo kon hij niet preciseren wanneer hij zou zijn veroordeeld tot vijftientig jaar noch wanneer zijn advocaat beroep zou hebben ingediend, noch bij welke militaire rechtbank dit beroep werd ingediend. Voorts verklaarde hij dat dit beroep reeds het derde beroep was dat door zijn advocaat werd ingediend doch kon hij in het geheel niet preciseren wanneer zijn advocaat reeds eerder beroep zou hebben ingediend. Tevens bleek verzoeker niet op de hoogte van het resultaat van het ingediende beroep en kon hij evenmin aangeven of hierin al dan niet reeds uitspraak werd gedaan. Bovendien bleek hij in het geheel niet op de hoogte van de inhoud van het wetsartikel zoals vermeld op het tegen hem uitgevaardigde arrestatiebevel (ibid., p.3-5). Verzoekers onwetendheid omtrent het voorgaande klemmt nog des te meer daar hij klaarblijkelijk heeft nagelaten zich dienaangaande te informeren of hiertoe enige poging te ondernemen. Hij verklaarde immers, ondanks dat zijn vader in contact staat met zijn advocaat, dat hij met deze advocaat zelf nooit contact had en dat hij noch over diens visitekaartje, noch over zijn gegevens beschikt. Nochtans kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker een ernstige poging zou ondernemen om zich terdege te informeren aangaande de gerechtelijke procedure die tegen hem zou lopen. Dat hij heeft nagelaten zich te informeren aangaande de inhoud van het arrestatiebevel en de stand van zaken in zijn procedure getuigt van een manifest gebrek aan interesse voor zijn beweerde problemen en ondergraaft zowel de authenticiteitswaarde van het neergelegde arrestatiebevel als de ernst en de geloofwaardigheid van zijn vermeende vrees voor vervolging.

De bestreden motivering omtrent verzoekers overige documenten door verzoeker nergens betwist. Zij is pertinent en terecht en wordt door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande vermogen de door verzoeker in het kader van zijn zevende asielaanvraag bijgebrachte elementen niet afbreuk te doen aan de gedurende de voorgaande asielprocedures gedane vaststellingen.

Tevens stelt de bestreden beslissing met reden dat het uiterst merkwaardig is dat verzoeker, ondanks zijn beweerde veroordeling tot een zware gevangenisstraf, na aankomst in België een medewerker van de Iraakse ambassade in Brussel contacteerde met de vraag een Iraaks paspoort te kunnen bekomen. Zelfs indien verzoeker de betreffende medewerker omkocht vormt dit element allerm minst een aanwijzing dat hij jegens de Iraakse autoriteiten een gegronde vrees voor vervolging koestert.

Verzoekers betoog dat “*de asielaanvraag deels een “sur place” aanvraag betreft*” kan niet worden gevolgd daar hij dit in het geheel niet uitwerkt en nergens gedurende de procedure ook maar enige melding maakte van activiteiten in België die mogelijks de basis zouden kunnen vormen van vervolging in zijn regio van herkomst. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas is het door hem aangehaalde concept ‘intern vluchtalternatief’, zoals verweerder terecht opmerkt, in casu niet aan de orde. Wat verzoeker tracht te bereiken met zijn vertoog dat het niet opgaat te vermelden dat de feiten van gemeenrechtelijke aard zijn kan, temeer gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze feiten, evenmin worden ingezien aangezien de bestreden beslissing hiervan nergens melding maakt. Verzoekers verwijzing naar de rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie is, zonder deze in concreto te betrekken op zijn zaak, niet dienstig om afbreuk te doen aan de hoger gedane, concrete vaststellingen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.2.2. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen aan de grondslag van zijn asielrelaas kan dienstig worden verwezen naar de sub 3.2.1. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas.

Voor het overige beperkt verzoeker, die afkomstig is van Suleymaniya in Noord-Irak, zich tot het uiten van een aantal algemene en ongefundeerde beweringen aangaande de algemene situatie aldaar, zonder deze echter ook maar enigszins te onderbouwen. Hij brengt, ondanks zijn bewering dat alle bronnen het hierover eens zijn, geen elementen bij die enige afbreuk zouden kunnen doen aan de informatie in het dossier (administratief dossier, stuk 10: landeninformatie). Op basis van deze informatie oordeelde de commissaris-generaal met recht dat de situatie in Noord-Irak niet beantwoordt aan de criteria zoals gesteld in artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.2.3. De motiveringsplicht is niet geschonden. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS